

ΝΕΟΙ ΣΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ

ΠΟΙΗΜΑ

Γεμάτη συνασπισμούς ή ζωή μας
κι ένα ποτήρι νερό κάπου - κάπου
δώχνει τού κόσμου την άλμυρα,
κι ένα ποτήρι κρασί
διώχνει απ' τ'ό στόμα φωνή
κατοχή. Θεραπεία.

Παναγιώτης Κερασίδης

ΜΕΡΑ ΣΕ ΚΥΚΛΟ

Οί σταυροί που μπηχτήκαν στη γή,
που σκεπάσαν τους άγρους
και κρυφτήκαν μες στα καλάμα,
μου σταυρώνουν την ψυχή
κάθε στιγμή.

Τού παιδιού τ'ά μάτια πίσω απ' τ'α έρείπια
που κελνίζουν

μπήγουν καρφιά

στίς παλάμες μου.

Κι εσύ, νέα ψυχή,

που σπαρταράς στα μαρμαρένια σκαλιά

με τ'ό θάνατο στο στήθος

μου 'σαι τ'ό τοιμασμένο φαρμάκι τ'ου άρχοντα
— μ' αυτό νά ξεδιψάσω;

(άπόσπασμα)

Έλένη Παναγιωτοπούλου

ΓΑ ΚΑΠΟΙΟΥΣ

'Εκείνη τή μέρα τής μαύρης λάμψης
που 'τρεξες για νά γράψεις
τήν ανθρώπινη επιδίωξη,
δέ σου δώσανε κοντυλοφόρο
οί έξόριστοι τής μάθησης'
και σύ, άραξοβόλι τής γενιάς,
βούτηξες τ'α φτερά σου μέσ' στο αίμα
και ζωγράφισες τόν έθνικό μας ύμνο
στους βρώμικους ύπόνομους
των άκατονόμαστων ιδανικών τους,
έγινες ό πολεοδόμος τής καλύτερης μοίρας μας,
δγαλμένος απ' τ'ό ήφαίστειο τής καρδιάς μας.

Ρενάτα Λαλιώτη

Emily Dickinson

ΤΡΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

"Εφαγε και ήπε τις πολύτιμες λέξεις,
τ'ό πνεύμα του δυνάμωσε,
δέν ένοιωθε πιά πώς ήτανε φτωχός,
οπτε πώς τ'ό σώμα του ήταν σκόνη.
Χόρευε τις σκοτεινές μέρες,
κι αυτό τ'ό κληροδότημα των φτερών
μόναχα ένα βιβλίο ήταν. Τί έλευθερία
φέρνει τ'ό χαλαρωμένο πνεύμα!

2

Οί χειρουργοί πρέπει νάναί πολύ προσεκτικοί
σαν πιάσουν τ'ό μαχαίρι!
Κάτω απ' τις λεπτές έντομές τους
ανάδύεται ό ένοχος — ή Ζωή!

ΠΑΤΡΙΝΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

DE PROFUNDIS, DOMINE...

Μου πήρες, Κύριε, τή γαλάζια σκέψη
και μούδωσες ένα θολό νέφος,
μα άρρωστη δίψα,
μα τριζυμισμένη σιωπή,
μα άπελπισία,
που κωά άθόρυβα στά κατάβαθα τής άβύσσου
μου,
για νά κάνω κίνηση τήν άκνησία τής άγωνίας,
νά ψηλαφώ τή θλίψη,
νά παίξω με τήν όδύνη
και νά περιγράφο τή φυλή που τραγουδά τ'ό
μαστύρο
και ταξιδεύει στον άέρα τής άμαρτίας.

'Ω ζόφε, που έκπορνεύεις τή λογική,
ώ άθανασία που καθαγιαζεις τήν ιδέα,
ώ ζόφε, ώ άθανασία, γεννήτορες τ'ου Μηδεούς.

De profundis, Domine, είμαι τρελλός!

A! ΤΩΡΑ ΞΕΡΩ...

'Α! τώρα ξέρω νά ζωγραφίζω τήν 'Ομορφιά!
'Η Μούσα μούδωσε χαρτί και μολύβι
και μεταφράζω τ'ά όράματα των λέξεων
σε σοφίσματα φιλοσοφίας,
σε ποιητικές ιδέες.

Κι' όλα,

άπο τις πιο άνεπαίσθητες σιωπές

ώς τήν πνοή τ'ου άνέκφραστου,

με τριγυρίζουν νά μάθουν τήν μοίρα τους.

Ξέρω νά ζωγραφίζω τήν 'Ομορφιά!

'Η έμπνευση όμως μου συννεφιάζει τις φλέβες,
με σπρώχνει με τή φλόγα της
στη συγκερασμένη με τόν ήλιο θάλασσα,
στις άρχτικές σπηλιές με τις μονχλιασμένες
μουσικές.

Αυτή με βουλιάζει στην άβυσσο

κι' άκούω τήν ήχώ τής φοβικής,

κι' άκούω τήν ψυχή μου

νά τριζοβολά σαν πυροτέχνημα,

καθώς πετάει γύρω της πεθαιμένες σπίθες.

Ξέρω νά ζωγραφίζω τήν 'Ομορφιά!

Γι' αυτό δός μου,

ναί δός μου, Πνοή τής Μούσας λάμψεις πο-
λύτιμες

και μη μ' αφήνεις στείρο

στή θανατερή σιωπή τ'ου κόσμου τούτου.

Δός μου, πνοή τής Μούσας, χυμούς άπο αίγης

κι' άνέβασε τ'ό τραγούδι μου

ώς τ'ά κρηπιδώματα τ'ου θρόλου.

Βασίλης Καθάριος

3

Μιά λέξη είναι νεκρή

μόλις προφέρεται,

λέν μερικοί.

'Εγώ λέω τούτο:

άρχίζει νά ζή

μόλις τή μέρα εκείνη.

μετάφραση: Σάσα Κακαβέστη